

ANTONIO HERNÁNDEZ MANCHA, LA JOVE ALTERNATIVA DES DE LA DRETA

Guanyar les eleccions en solitari és només una qüestió de temps

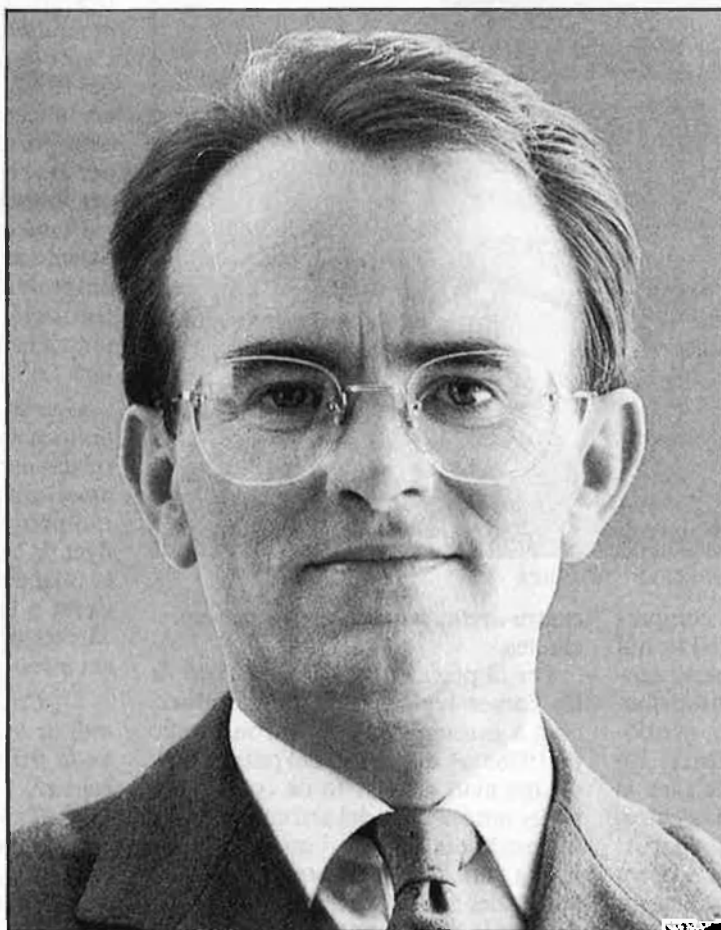
Antonio Hernández Mancha és el president nacional d'Alianza Popular i té com a missió històrica aconseguir que aquest partit conservador desplace els socialistes del poder o, si més no, evitar que s'enfonse més en el clot de crisi en què es troba de fa temps.

Anna Selma (Madrid)

Extremeny d'origen i andalús d'adopció, Antonio Hernández Mancha accedia a la presidència d'Alianza Popular després de la dimissió de Manuel Fraga, en un congrés extraordinari celebrat el 8 de febrer de 1987.

A l'any d'exercir el liderat del primer partit de l'oposició, Antonio Hernández Mancha ja ha tingut l'ocasió de comprovar que la successió de Manuel Fraga no era, precisament, un camí de roses. Les tensions entre els partidaris de Miguel Herrero de Minón, derrotat àmpliament en el congrés, i el sector oficialista no es tancaren fins a la convenció aliancista del proppassat 8 de març. Per a molts, sols la intervenció decidida del fundador del partit en aquestes baralles que posaven en perill l'estabilitat del partit, aconseguí que el president afluixara i assegurara la integració en la direcció dels dirigents més crítics a la seua gestió, com José María Aznar, president de la Junta de Castilla-Lleó. Únicament Miguel Herrero de Minón es resistí a acceptar-ne la invitació.

Així doncs, el retorn de Manuel Fraga a l'escena política amb tota l'«autoritat moral» que té entre les files aliancistes, féu que els observadors traqueren la conclusió que el jove Hernández Mancha s'havia vist pràcticament obligat a accedir a les *suggerències* del fundador. Però ell nega totalment aquest extrem. «L'oferta d'integració dels crítics a la direcció i la promesa de

«El que passa es que els problemes del PSOE ixen en lletra menuda».

revisar els expedients la vaig fer jo sol, sense imposicions ni suggerències de ningú», afirma rotundament.

—*Aleshores, ¿per què va esperar que esclatara la crisi si tenia les solucions, com qui diu, a la mà?*

—«Mire, des que jo em vaig incorporar a la direcció d'Alianza Popular, sóc jo el que tria el moment per fer les coses. Les decisions de gran importància, si es prenen entre bambolines, no tenen repercussió en l'opinió pública. Per contra, i ho he pogut comprovar, si les faig com ho he fet davant la convenció, sí que arriben al públic, sí que

tenen repercussió, a més molt positiva, com en aquest cas».

Al president d'AP no li agrada parlar de crisi. No obstant, reconeix que hi ha hagut fortes discrepàncies al si del seu partit, però està convençut que de «totes aquestes situacions, AP sempre n'ha sortit enfortida, com ha passat ara».

—*Però AP no ha tancat encara tot el seguit de conflictes regionals, a València, a Saragossa... per citar-ne només dos casos.*

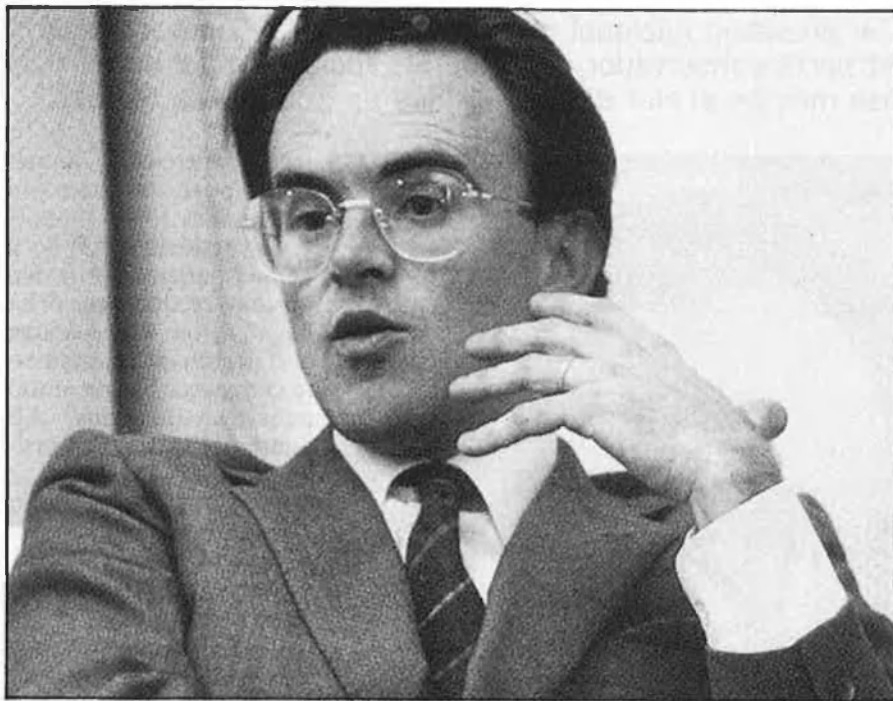
—«Jo no amague les discrepàncies que hi ha al meu partit i això potser perjudica la imatge d'AP, sobretot quan gent del partit dirimeix abans les seues diferències en els mitjans de comunicació que en els òrgans del partit, encara que no siga una regla generalitzada tret de casos molt concrets. Per exemple, jo lamente molt que a València el periòdic *Las Provincias* siga la tribuna de debat permanent de la gent d'AP, això no és normal. Tampoc no s'han

de fer grans els problemes. Els que tenim a València es resoldran democràticament en un congrés que farem abans de l'estiu. A Saragossa també estem pendants d'un congrés que tindrà lloc al mes de maig. Crec que la situació d'AP, com tot partit gran, no és diferent de la del PSOE, el que passa és que els problemes del PSOE ixen als mitjans de comunicació en lletra petita. I, a més, el treball que fem nosaltres en el Congrés i en el Senat, el doble del dels altres grups parlamentaris, no té una difusió adequada».

Una vegada crega resolta la crisi

oberta pels crítics, fixada la data del pròxim congrés —els dies 14 i 15 de gener de 1989— i amb la promesa de revisar els expedients, Antonio Hernández Mancha vol dedicar-se a descentralitzar el partit per tal d'adaptarlo al nou sistema de distribució del poder polític que consagra la Constitució.

—*Aquesta falta d'adaptació d'AP a l'Estat de les autonomies, ¿explicaria el naixement dels partits de caire regionalista en l'espai del centre-dreta?*

«Ara per ara les forces de centre-dreta van per lliure».

—«És una hipòtesi que no compar-tec però que es pot defensar. Hi ha qui pensa que, efectivament, un partit centralitzat avui pot generar insatisfaccions en la política autonòmica que done lloc a les forces regionalistes. En qualsevol cas, jo tinc clar, de cara al futur, que és imprescindible descentralitzar l'organització del meu partit. Quan vaig assumir el poder en AP, em vaig trobar amb uns estatuts determinats i jo aspire que en el pròxim congrés d'AP s'aprove aquest camí a seguir. No tinc cap dubte que cal transferir poder de decisió a les organitzacions territorials dels partits, i per això, dins el marge que avui em permeten els estatuts, he iniciat ja aquesta descentralització».

—*¿El preocupa que els partits regionalistes, d'un caire ideològic semblant al d'AP i nodrits, en gran mesura, d'ex-militants aliancistes, puguin fur-tar terreny al seu partit en les pròximes eleccions generals?*

—«Mire, científicament s'ha demostrat que la gent no vota, per dir-ho així,

sempre el mateix. Els ciutadans han adquirit maduresa i fan un ús selectiu del vot. Voten partits distints segons siguin les eleccions municipals, autonòmiques, generals o europees, això està comprovat. També ho demostren els sondejos posteriors al 10 de juny. Hi ha ciutadans que voten un partit regionalista per a les autonòmiques, i després, en unes generals, voten un partit d'àmbit estatal. Per tant, em pense que no es produirà una dispersió del vot de

centre-dreta, si més no en termes apreciables».

Per al president d'AP l'aparició de les forces regionalistes «es produeix com a conseqüència de la Constitució de 1978». A diferència del passat, pensa que avui «l'estat fa de contrapunt en les autonomies del seu caràcter tradicionalment unitari, i que això dóna lloc a una sèrie de forces polítiques adaptades a la peculiaritat de cadascun dels territoris autònoms, coherentment amb la Constitució».

Avui, Antonio Hernández Mancha confia de guanyar les eleccions en solitari —«és només una qüestió de temps»— i per això no busca desesperadament un pacte amb la resta de forces que es diuen de centre-dreta. L'oferta que va llançar en la convenció per a les eleccions europees és només «una idea, un argument a favor d'incrementar la qualitat de la defensa dels interessos dels espanyols i de totes les autonomies en les institucions comunitàries, per contra, però, no ho considera imprescindible per a unes eleccions domèstiques».

—*Tot i això, una alternativa de centre-dreta, un pacte entre aquests partits, tindria majors possibilitats de vèncer el PSOE.*

—«En aquests moments em sembla més interessant que a la gent, els arriben missatges clars, nítids i concrets, més que un còctel on l'ambigüitat, la indefinició i els matisos puguen amb el patrimoni ideològic de conjunt. ¿De què serviria oferir una alternativa a base de juxtaposar partits, partidets, persones..., en fi, en la qual quede esmortit i difuminat el missatge i la claredat d'idees d'aquesta oferta política? Si fóra una qüestió de pura aritmètica, de sumar, tal vegada. Però no és així. Després d'onze anys d'experiència democràtica, el poble necessita missatges clars i jo pense que això ho faig millor des d'AP. És clar que això no suposa un tancament o veto als que vulguen incorporar-s'hi, però pense que, ara per ara, les forces de centre-dreta van per lliure».

El màxim dirigent d'AP no és partidari de capbussar-se constantment en noves definicions ideològiques per a la formació política que presideix, per tant pensa que en el pròxim congrés no farà falta canviar el missatge del partit.

Una de les seues preocupacions és la política exterior, i molt especialment la relacionada amb els països llatino-americans. Aquesta ha estat, diu, la raó perquè Carlos Robles Piquer, cunyat de Manuel Fraga i representant de la vella guàrdia del partit, s'haja incorporat a la direcció d'AP, «ha ocupat càrrecs diplomàtics en aquesta zona i em pense que és la persona més idònia».

—*¿Com interpreta la presència de més de tres mil soldats nord-americans en la frontera d'Hondures amb Nicaragua?*

—«Tant de bo que no hi haguera cap intervenció militar, però mentre continuen arribant soldats i armament soviètic i cubà, Estats Units intentarà defensar-se. Si Honduras està sent víctima d'una ofensiva per part de Nicaragua, no hi ha dubte que cal defensar la democràcia hondurenca. A mi, em fa por que poguera passar el mateix a Costa Rica, que no té exèrcit. La veritat és que Nicaragua posa cada vegada més soldats en peu de guerra. Seria fàcil dir que estic en contra de totes les intervencions militars, però això seria una frivolitat per quedar bé».

—*¿Aprova vostè l'oferta d'asil polític feta pel govern de Felipe González al general Noriega?*

—«Hi estic d'acord, perquè pot contribuir a l'estabilitat de Panamà, que viu en una situació de colp d'estat». □